

JOSÉ MARÍA MERINO: Nem vagyok egy könyv

(fordította: Krámlí Kitti és Reitmesz Kornél)

I. fejezet

Aznap nagyon meleg volt. Az este elérkezte sem jelentett felfrissülést. Az ég rekkenő hőséget szórt, mely a motorok maró füstjével keveredve, a peronok üvegteteje alatt könnyű és tapadós ködmasszát alkotott.

Nagyjából öt perc hiányzott a vonat indulásáig. Majdnem minden utas elfoglalta a helyét, kísérőik pedig mozdulatlanul vártak a vagonok mellett, ebben a merev, búcsút megelőző, kissé tanácstalan pózban. – Ez az utolsó, amit eltűnök neki! – kiáltott fel Juan Luis – Soha az életben nem számítok többet rá.

Több mint háromnegyed órával a találkozás időpontja előtt, egyedül Juan Luis érkezett meg az állomásra. Bosszúság uralkodott el rajta, mivel senkit sem talált barátai közül, így újra azon aggodalma fogta el, melyet mindig a helyszínekre való túl korai érkezése miatt érez.

Kicsivel később felbukkant Marta. Juan Luis aggodalma szertefoszlott, és mindketten nagyon közel ültek a megbeszélthelyhez – az információs pulthoz – egy darabig beszéltek, nevetések között, a holmijuk bepakolásánál felmerülő kisebb bosszúságokról. De Piri fél óra elteltével sem érkezett meg, így Juan Luist újra elfogta szokásos nyugtalanság érzete, és ezt annyira makacsul fejezte ki, hogy ettől még Marta is rosszul érezte magát.

Egyre nagyobb sóvárgással figyelték, ahogy az embertömeg az előcsarnokban mozgott, és ahol szüntelenül szóltak a hangszórók. A türelmetlenség olyan nyugtalanná tette őket, hogy újra felvették hatalmas hátizsákjukat, hogy egy pillanatot se vesztegessenek el a hátralévő időből. Kilenc negyvenkor Juan Luis dühös arccal felállt, aggodalmát újra kimutatva.

- Vajon most mit csinálhat?

- Jól értette, hol találkozunk? – kérdezte Marta

- Mindig ugyanez történik velem. Majd meglátod, hogy kési le a vonatot.

Végül háromnegyed tíz körül elhatározták, hogy lemennek a peronra. A vonatuk megérkezéskor már ne, volt könnyű ugyanabban a fülkében három szabad helyet találni, és miután felrakták hátizsákjukat, csomagjaikat a poggyásztartóra, kiléptek az előtérbe, majd szorongva tekintettek a sínekre.

- Látod, Pirire soha többet nem fogok számítani – ismételte Juan Luis.

- Talán valami történt velem – mondta Marta

- Mi történhetett velem? Nem tudja beosztani az idejét.

Egy vasutas közeledett feléjük, miközben a vagonok ajtóit zárva tartották. A kísérők, akik a peronról az indulásra vártak, visszanyerték jókedvüket és búcsúzkodni kezdtek. Az utasok pedig integetni kezdtek az ablakon kívülre.

- Gyerünk, menjünk! – mondta a kalauz – Be kell zárni.

- Várjon! – kiáltott fel Marta.

A vonat hátuljánál egy futó alak tűnt fel, akit azonnal felismertek. Marta és Juan felemelték kezüket és kiáltással hívták az újonnan érkezettet. Piri hátizsákját erősen tartva, bódultan, s kifáradva rohant feléjük. Már közel volt a vonathoz, amikor az elindult. Piri a vonat mellé ért és utolsó erejével megkapaszkodott a kocsijának fogantyújában, majd tovább futva, a vasutas kinyújtotta a kezét és felhúozta őt a platformra. Juan Luis is megragadta, Piri nagy nehézséggel fellépett a lépcsőre és így sikerült elérnie a vonatot.

- Egy hajszálon múlt! – sóhajtotta Piri lihegve.
- Hamarabb kell érkezni – tanácsolta a vasutas – Ezt így nem lehet csinálni.
- Borzasztó vagy! – mondta Juan Luis – Nem értem, miért is tervezünk veled bármit is.
- Már most elkezdesz szekálni? Tudod milyen dugó volt Castillában? Több, mint egy órát vártam a buszra!
- Előbb kell elindulni.
- Amint tudtam, elindultam.
- Hagyd békén és üljünk le – javasolta Marta – Már együtt vagyunk végre...

Beléptek a fülkébe és Piri rárakta táskáját a barátaik cuccaira. A fülkében volt még két lány, és egy idősebb, baseball sapkás férfi. Miután kényelembe helyezték magukat, Juan Luis folytatta a szemrehányást, Piri pedig tovább sorolta a kifogásait. A vonat gyorsan távozott a nemvagyokegykönyv között.

NEMVAGYOKEGYKÖNYV

nemvagyokegykönyv